

PKK'nın Eylem Çizgisi Üzerine Bir Tartışma

2012-11-28 11:13:00

Gittikçe daha tehlikeli bir mecraya sürüklenen vesilhl çatışmanın sona erdirilmesi ve barışçı siyasetin önünün açılması yoluyla asgar bir çözüme kavuşturulmaması halinde her iki halk açısından da vahim sonuçlara yol açabilecek olan Kürt-Türk sorunu üzerine uzun süredir bir şey söylemedim. Ancak, BDP milletvekilleri Ertuğrul Kürkçü ile Sırrı Süreyya Önder'in 24 Ağustos tarihli açıklamalarında yer alan,

Eli kalem tutan, dili söz söyleyebilen herkesi, giderek büyük bir toplumsal felakete dönüşme eğilimi gösteren savaşa karşı sesini yükseltmeye çağırıyoruz biçimindeki sözleri üzerine bir kez daha bu konuya değinmeye karar verdim.

Evet, Kürt-Türk sorununun Türk burjuva devlet yapısıve kapitalizm çerçevesinde rasyonel çözümükonusunda umutların bir kez daha söndüğü bir süreçten geçiyoruz. Yaşananlar, Türkiye'de siyasal gericiliğin köklerinin ne kadar güçlü ve derinde olduğunu ve Türk şovenizminin ne kadar canlı olduğunu göstermesi açısından da son derece öğreticidir. Asker kliğin egemen olduğu devlet yapısını değıştirme savıyla yola koyulan ve bu yolda küçümsenmemesi gereken adımlar atmış olan AKP hükümeti, -PKK'nın hatalı ve milliyetçi Türk kamuoyunu kıskırtan eylemlerinin de yardımıyla- 2009'da başlattığı demokratik açılım söylemini demagojik bir tarzda sürdürmekten de caymış, yeniden devletin geleneksel şoven söylemine ve bu sorunu zor ve terör yoluyla çözmeye çizgisine dönmüştür. Bunun hiç de şaşırtıcı olmadığını söyleyebilirim. Ağustos 2009 tarih ve Kürt Açılımı/ Kurt Kapanı başlıklı yazımda şöyle demiştim:

Kürt halkının önemli boyutlara varan siyasallaşması ve kitlesel hareketliliği bir yana konacak olursa, Türkiye işçi sınıfının ve diğer sömürülen emekçilerinin tabandan gelen devrimci basıncının hemen hemen hiç derekesindeolduğu koşullarda bu sürecin zigzaglı, duraksamalı ve hatt yer yer geri dönüşlü bir nitelik taşıması kaçınılmazdır hatt onun PKK'nın, İslm kardeşliği' ve

demokratik açılım retoriğiyle silhsızlandırılmasını öngören bir kapana dönüşmesi bile olanaklıdır.

Sürecin bu yönde evrilmesinin, başka bir yazının konusu olması gereken bir dizi tarihsel, siyasi ve konjonktürel nedenleri var. Ben bu yazıda, esas itibariyle Kürt ulusal hareketinin TAKTİKSEL ÇİZGİSİ üzerinde duracağım.

İşçi sınıfının, sömürülen emekçilerin ve ezilen halkların demokrasi, ulusal kurtuluş ve sosyalizm uğruna verdikleri savaşım ilke olarak bütünüyle haklıdır. Tutarlı demokrat ve enternasyonalistler, ezilen sınıfın/ ulusun sadece baskı ve sömürüye karşı direnme hakkını değil, onların silhlanma ve silhli direniş hakkını da kayıtsız koşulsuz savunurlar. Onların bu tutumu ezilen ve sömürülen yığınların baskı ve sömürüden parlamenter, barışçı ve yasal savaşım yollarıyla ya da efendilerine yalvararak kurtulabileceğini ileri süren ve dolayısıyla gerici burjuva devletlerinin zor kullanma tekeli kutsayan ve dokunulmaz sayan burjuva demokratları ve liberallerinin tutumuyla taban tabana karşıttır. Bu ikinciler, gerici burjuva devletin ezilen sınıfı/ ulusu boyunduruk altında tutma hakkını savunma konusunda azılı gericiler ve şovenistlerle aynı fikirdedirler ancak onlardan farklı olarak bu boyunduruğun daha esnek, daha yumuşak ve daha demokratik bir nitelik kazanmasını istemektedirler. Ulusal sorun bağlamında, ezilen ulusun elinde silh bulundurmasını reddetmek son çözümlemede, ezen ulusun ayrıcalıklı ve üstün konumunu savunmak ve ulusal eşitlik ilkesini reddetmek, yani bu somut durumda Kürt ulusunu ikinci sınıf bir ulus saymak anlamına gelir. (Bu eleştiri, ister istemez çok sayıda ilerici aydının içtenlikli ve iyi niyetli çabalarını kınamak ve mahkûm etmek anlamına gelmektedir. Ama, siyasette salt içtenlik ve iyi niyet, bilimsel bir bakış açısının yokluğunda çoğu zaman doğru sonuçlar vermez ve veremez.) Bunun Türkiye bağlamında karşılığı, ülkenin bölünmez bütünlüğünü ve Kürt ulusunun zorla Türkiye sınırları içinde tutulmasını savunmaktır Kürdistan'ın zorla ilhakını, Kürt ulusunun - ille de ayrılma ve bağımsız bir devlet kurma anlamına gelmeyen- ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkını reddetmektir. Dolayısıyla, burjuva demokratları ve liberallerinin bu tutumunun, ne demokratizmle, ne de barış savunuculuğuyla hiç ama hiçbir ortak yanının olmadığı açıktır. Tuhaf gelebilir ama, Kürt ulusunu ve ulusal

hareketini, hem de ateşli bir biçimde savunur gözüken bir dizi Türkiyeli devrimci parti, grup ve kişinin yanı sıra PKK, BDP ve pek çok Kürt çevresi ve yazarı da işte tam bu çizgide durmaktadır.

Bütün bunlardan Kürt ulusunun ve onun siyasal öncüsü konumunda bulunan PKK'nın Türk ve Arap, Fars vb.-gericiliğine ve onun baskı aygıtına karşı silahlı direniş hakkının tartışma götürmez bir meşruiyet taşıdığı sonucu çıkar. Örgütler ve kişiler işte bu gerçeği kabul ettikleri ve kendilerine ilke edindikleri ölçüde tutarlı demokrat ve enternasyonalist sıfatına layık olacaklardır. Ancak bu ilkenin kabulü, bir ulusal hareketin her zaman ve koşulda ve deta otomatik olarak devrimci bir çizgide olacağı ve kalacağı anlamına gelmez. PKK'nın kah ABD ve AB emperyalistleriyle, kah Türk gericiliğiyle yakınlaşma ve bağlaşma ve Kürt halkının devrimci potansiyelini bu güçlerin hizmetine verme üzerine kurulu STRATEJİSİNİN yanlışlığına ilişkin görüşlerimi bir çok makalemdede dile getirmiş bulunuyorum. Kürt ulusuna böyle bir yamaklık rolü biçmenin, objektif olarak Türk burjuvazisi ve gericiliği ya da -koşullar elverdiğinde- emperyalist burjuvazi ile karşı-devrimci bir bağlaşma kurmaktan yana olan Kürt burjuvazisinin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına uyduğu, ama Kürt halkının geniş emekçi yığınlarının çıkarlarına ters düştüğü ve bu halkın kendisini koruculaştırma anlamına geldiği açıktır.

Bu genel girişi yaptıktan sonra, yazının esas konusunu ele alabilir, yani günümüz koşullarında PKK'nın taktiksel çizgisini tartışmaya girişebiliriz. Bir örgütün stratejisi ile taktiksel çizgisi arasında tam bir paralellik olmasa da esas itibariyle bir benzerlik, bir uyum olduğu dikkate alındığında, PKK'nın ilkesiz ve pragmatist taktiksel çizgisinin, onun stratejik duruşuyla ilişkili olduğu anlaşılır. Yukarda da değinmiş olduğum gibi, İşçi sınıfının, sömürülen emekçilerin ve ezilen halkların demokrasi, ulusal kurtuluş ve sosyalizm uğruna verdikleri savaşım ilke olarak bütünüyle haklıdır. Ancak, ezilen sınıfın/ ulusun siyasal öncüleri kurtuluş savaşımını yürütürken, doğru ve meşru araç ve yöntemler kullanmaya ve dostlarıyla düşmanlarını karıştırmamaya özen göstermek zorundadırlar da. Onlar bu devrimci meşruiyet zemininden uzaklaştıkları ve sömürücü sınıflara özgü yöntem ve araçlar kullandıklarında ya da kullandıkları ölçüde kendi devrimci niteliklerinden ödün verecek, manev

üstünlüklerini yitirecek ve karşı çıktıkları ve savaştıkları gerici güçlere benzemeye başlayacaklardır. Bu saptama, ilkesel planda bütünüyle haklı olan devrimci şiddet için daha da fazlasıyla geçerlidir: Eğer ezilen sınıfın/ ulusun devrimci öncüsü bu şiddeti meşru olmayan hedeflere yöneltirse, onu kendi haklı davasının amaçlarıyla uyumlu olmayan bir tarzda kullanırsa kendi meşruiyetinin temellerini zayıflatacak, hatt zamanla yıkacaktır.

Ne yazık ki PKK, kuruluşundan bu yana eylemlerinde ve özellikle silahlı eylemlerinde devrimci meşruiyet çizgisinde durmaya, bu çizgiden ayrılmamaya yeterince önem göstermemiştir. Bu konuyu 13-15 Ocak 2008 tarih ve Diyarbakır Patlaması Bağlamında PKK ve Eylem Çizgisi başlıklı yazımda nisbeten geniş bir biçimde işlemiştim. (Bu yazıya şu linkten ulaşılabilir:<http://kutuphane.halkcephesi.net/Yazarlarold/Garbis/PKK%20eylem%20cizgisi.htm>) Genel olarak, küçük-burjuva ve burjuva önderlikli ulusal hareketlerin hatalı hedeflere (diğer devrimci örgütlere, kendi kadrolarına, halka vb.) yönelen şiddet uygulamaları ve eylemleri, asla emperyalistlerin, sömürgecilerin ve egemen sınıfların ezilen sınıflara ve yığınlara karşı sistemli ve kitlesel bir biçimde uyguladıkları beyaz terörle, onların katliamları ve jenosidleriyle karşılaştırılamaz ve aynı kategoriye konamaz. (Tabi bunun, Kamboçya'da bir jenoside imza atmış olan Kızıl Kmerler gibi istisnaları vardır.) Özel olarak PKK'nın böylesi eylemleri yaygın ya da sistemli bir biçimde gerçekleştirdiğini söylemek de doğru olmaz. Ancak PKK'nın bu konuda doğru bir ilkesel tutuma sahip olmadığı ve esas olarak Türk gericiliğinin Kürt-Türk sorununun çözümü konusunda hiçbir ciddi adım atmamasına ve diğer bazı faktörlere bağlı olarak bu tip eylemlere giderek daha fazla başvurmakta olduğu da tartışma götürmez bir olgudur. Bu yaklaşımın hiç de yeni olmadığı ve geçmişte Öcalan'ın kendisi tarafından da bir çok kez eleştirilmiş olduğu biliniyor. (1)

Özellikle çağımızda siyasal ve silahlı savaşımın aynı zamanda ülke ve dünya kamuoyunu etkileme savaşımıdır. Ezilen sınıfın ve ezilen ulusun siyasal öncülüğüne aday olan örgütler, kural olarak egemen sınıfların saldırgan, gerici ve zalim karakterlerini sergilemek, kendi savaşım ve direnişlerinin özünde her zaman bir savunma eylemi niteliği taşıdığını dostta ve düşmana net ve

tartışma götürmez bir biçimde göstermekle ve öyle de olmakla yükümlüdürler. Onlar ancak böyle yapmak suretiyle, düşmanın, bu durumda Türk gericiliğinin maskesini indirebilir ve onu izole edebilir, propaganda savaşında başarılı olabilir ve gerek Türkiye’de ve gerekse bölgede ve dünyada kararsız ve yalpalayan güçleri kendi yanlarına çekebilirler. Ne yazık ki PKK yöneticilerinin, Türkiye’de ve dünyada yaşanan deneyimlerden bu alanda bir şeyler öğrendiklerini gösteren herhangi bir veri yok gibidir.

Bu anlattıklarım çerçevesinde PKK’nin ve onun bir uzantısı olan Kürdistan Devriminin Şahinleri’nin (=TAK)- son aylarda ve yıllarda giriştiği bir dizi eylemin hatalı ve kabul edilemez bir nitelik taşıdığına herhâlde pek az kimse itiraz edebilecektir. Bu tür eylemlerin, Kürt halkının kurtuluş davasını değil, Türk gericilerinin ve şovenistlerinin elini güçlendirdiği ve Türkiye’de kapsamlı bir Kürt-Türk çatışması yaratmak için fırsat kollayan iç ve dış güçlerin ekmeğine yağ sürdüğü iki kez ikinin dört ettiği kadar açıktır. Örneğin kim 3 Ocak 2008’de Diyarbakır’da meydana gelen patlamada 6 kişinin ölmesi ve 67 kişinin yaralanmasının, 8 Kasım 2009’da Küçükçekmece’de bir İETT otobüsüne molotof kokteyli atılması sonucu yanarak yaralanan Serap Eser’in 7 Aralık 2009’da yaşamını yitirmesinin, gene 7 Aralık 2009’da Reşadiye ilçesi kırsalında devriye görevi yapan jandarma timine kurulan pusuda 7 askerin ölmesi ve 3 askerin yaralanmasının, 31 Mayıs 2010’da İskenderun’daki Deniz İkmal Destek Komutanlığı’na bağlı askerlere yapılan saldırıda 7 askerin ölmesi ve 6 askerin yaralanmasının, 26 Temmuz 2010’da Dört Yol’da kurulan bir pusuda 4 polisin ölmesinin, 1 Ağustos 2010’da Demirlipınar köyü yoluna döşenen mayının patlaması sonucu bölgeye gitmek isteyen İHD eski başkanı ve köy muhtarı Sadi Özdemir, kardeşleri BDP’li eski yöneticilerden Salih Özdemir’in Sofi Özdemir’in, Batman Barosu eski Başkanı Sedat Özevin’in ölmelerinin, 4 Eylül 2011’de Dersim’de halı sahada futbol maçı yapan polis memurlarına yapılan saldırıda, bir başkomiser ile eşinin ölmesi ve 3’ü ağır 8 polisin yaralanmasının ya da yerli ve yabancı turistlere ve turistik yöreler saldırıların, barışçı protesto eylemlerini provokatif davranışlarla sabote etmenin, belediye otobüslerine molotof kokteyli atmanın, işçilere ve işyerlerine yapılan saldırıların, rastgele araba yakmanın vs. Kürt halkının ulusal kurtuluş davasına hizmet ettiğini ileri sürebilir? Bütün bunların Türk burjuva devletinin PKK’yı bir terör örgütü olarak nitelemesine inandırıcılık kazandırdığı, gerici rejimin kendi terörist suratını dünya ilerici kamuoyundan

saklamasına olanak verdiđi ve onun tezlerini güçlendirdiği belli değil mi?

Bu sorulara devletin Kürt halkına, onun siyasal temsilcilerine ve Kürt gerillalarına karşı yürüttüğü ve daha büyükölçekteki saldırı, cinayet ve katliamlara dikkat çekerek ve/ ya da yukardaki PKK eylemlerinin savunmanitelikli olduğu ileri sürülerek yanıt verilemez. Verilemez çünkü gerici bir devletin uyguladığı karşı-devrimci şiddet ile ezilen ulusun savaşçılarının devrimci (ya da daha doğrusu öyle olması gereken) şiddeti karşılaştırılmaz. Türk gericilerinin, başta Kürt halkı ve gerillaları gelmek üzere halka ve devrimci güçlere kirli savaş döneminde olduğu kadar olmasa da- vahşice saldırdıkları ve ulusal zulüm politikasını sürdürdükleri doğrudur. Ancak bu onların sınıfsal doğası gereğidir aynı şey ezilen sınıfın ya da ulusun siyasal öncüsü olmaya aday örgütler için asla söylenemez ve söylenememelidir. Bu kural PKK için de geçerlidir ya da daha doğru bir anlatımla, geçerli olması gerekir. Kabaca söyleyecek olursam, Onlar bizim insanlarımızı öldürüyor, biz de onların insanlarını türünden bir savunma hattına çekilmek, bu türden örgütler için manev ve ahlak üstünlüğü yitirmek, ilkel milliyetçilik konumuna gerilemek ve kendini elikanlı gerici burjuvazinin ve onun devlet aygıtlarının düzeyine indirmek anlamına gelir. Yılların deneyimine sahip olan Kürt ulusal hareketinin böylesi bir kaba köylü intikamcılığının ötesine geçebilmesi gerekir. Bu bakımdan, Ertuğrul Kürkçü ile Sırrı Süreyya Önder'in 24 Ağustos 2011 tarihli açıklamalarında yer alan şu sözlerle esas itibariyle katılıyorum:

İktidarın Ortadoğu'da büyük oyuncu' sayılma heveslerinin bir fonksiyonu olan ve sivil-muharip ayrımı gözetmeksizin Kürtlere ölüm yağdıran sınır içi-sınır ötesiharektin nasıl karşısındaysak, Kürt halkının özgürlüğü' için savaştığını söyleyen TAK'ın sivilleri hedef alma anlayışını da aynen öyle dışımızda addediyoruz. Bu zihniyeti, Kürtlerin bir asırdır süregiden soylu özgürlük mücadelesinin tercümanı saymamız için hiçbir siyasi, ahlak ve vicdan gerekçemiz olamaz.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku listesinden TBMM'ye giren BDP Meclis Grubu üyesi sosyalist vekiller olarak Kürtlerin ulusal demokratik hak mücadelesinin öncelikli olarak siyasetle yürütüleceğine inanıyoruz.

Bu anlamda TAK'ın yönelimine sessiz kalmamız düşünülemez bile. Bu anlayışı

toptan reddetmek insanlık sorumluluğunun vazgeçilmez gereğidir.

Bu yönelim sadece sivilleri ve turistleri değil, Türkiye'deki bütün hak ve özgürlükler mücadelesini hedef almış olacaktır.

Kürtler, haklı mücadelelerini berhava edecek bu türden yaklaşımlara karşı da gerekli önlemleri almakla yükümlüdür.

Demokratik çözüm mücadelesi her zeminde yükseltilerek sürdürülmelidir ancak daha acil olan şey savaş hali'nin durdurulmasıdır.

Bir mücadelenin nasıl' kazanıldığı, kazanılmış ya da kaybedilmiş olmasından daha önemlidir. (Kürkçü ve Önder'den ortak açıklama: Acil ve onurlu bir barış sorumluluğumuzdur', Bianet, 24 Ağustos 2011) Kürkçü ve Önder'in açıklamasından sunduğum bu pasajda eksik olan, eleştirinin hedefine sadece TAK'nin konmuş olmasıdır. Oysa TAK'nin bağımsız bir örgüt değil, PKK'nın denetimi altında bir örgüt olduğu herkesin bildiği bir sırdır. (2)

Türk burjuva devletinin PKK'yı bir terör örgütü olarak tanıtmaya, Ortadoğu'da ve dünyada izole etme ve onu Türkiye'deki silahlı çatışmanın esas sorumlusu olarak gösterme yolundaki çabalarını daha da yoğunlaştırdığı bugün, biçim olarak yasal ve barışçı, ama içerik olarak militan ve devrimci bir eylem çizgisi izlemek hem çok daha olanaklı, hem de fazlasıyla gereklidir. Bu çizgi, BDP milletvekillerinin TBMM'ne dönmesini ve burjuva parlamentosunu, Kürt ve Türk halklarının haklı taleplerini dile getirdikleri ve Türk gericiliğinin suçlarını sergiledikleri bir platform haline getirmelerini de içermelidir. Uzun sözün kısası Kürt ulusal hareketi, Türk işçi ve emekçilerinin DE taleplerini gündemine alan, onların DA vicdanına seslenen, ama esas olarak onları DA Kürt halkının hedef olmuş olduğu büyük acıları kınamaya çağıran, bu acıların Türk işçi ve emekçilerini DE incittiğini ve alçalttığını dile getiren bir propaganda ve eylem çizgisi izleyebilir. Örneğin bugün, Barış Anaları ya da Cumartesi Anaları türünden örgütlenme biçimleri, onbinlerce insanın katledildiği, yüzbinlerce insanın işkence gördüğü, milyonlarca insanın evlerinden ve köylerinden kovulduğu Kürdistan ve Türkiye jeografisinde yaşanan trajediyi duyurmaya ve dikkatleri ona çekmede ne amaca hizmet ettiği belirsiz birtakım silahlı eylemlerden çok daha devrimci bir rol oynayabilir. Türk halkının büyük bir

bölümü, Kürt halkının ve onun savaşçı ve sempatizanlarının özellikle 1980'lerde ve 1990'larda yaşadığı büyük acılardan habersizdir. Ne yazık ki PKK, insanlık tarihinin en kara sayfalarından birini oluşturan Diyarbakır Cezaevi vahşetini bile Türkiye kamuoyunun gündemine ve gözüne sokamamıştır. Bu koşullarda Kürt ulusal hareketinin Türk halkını, kendi burjuvazisine ve onun bu ezilen halka Türk halkı adına ve bir yere kadar Türk halkını da ortak ederek gerçekleştirdiği insanlık suçlarına karşı tutum almaya çağırması ve bu alanda çok daha aktif bir tutum alması gerekir. (3) Bugün yasal ve barışçı eylem biçimlerini kullanma olanakları 1980'lere ve 1990'lara göre çok daha fazla, koşullar bunun için çok daha elverişlidir. Dolayısıyla bugün böyle bir eylem çizgisi izlemek ve silahlı eylemleri, sadece ve sadece gerillanın kendisini ve halkı savunmasının mutlak olarak gerekli ve kaçınılmaz kıldığı durumlarla sınırlandırmak, PKK'nın yer yer yapmakta olduğu gibi Kürt-Türk gerilimini tırmandırmaya hizmet eden silahlı eylemler yapmaktan çok daha etkili ve yararlı olacaktır. Hatt bu koşullarda, PKK'nın ve onunla eylem birliği içinde olan Türkiyeli devrimci grupçukların zaman zaman gerçekleştirdikleri korsan eylemlerin bile kural olarak, Kürt halkının bütünüyle haklı talep ve dileklerinin kavranmasına yardımcı olmadığını, daha da kötüsü Türk gericilerinin şovenist karşı-saldırıları, faşist kitle seferberliği ve linç saldırıları için elverişli bir ortam oluşturduğunu ve dolayısıyla yarardan çok zarara yol açtığını söyleyebiliriz.

AKP'nin başını çektiği Türk gericiliğinin Kürt ulusal hareketine karşı yeni bir geniş-ölçekli saldırıya hazırlandığı, ABD/ NATO/ İsrail ekseninin Ortadoğu'nun yeniden biçimlendirilmesi yolundaki çabalarını yoğunlaştırdığı ve Libya'nın ardından Suriye ve İran'ın da istikrarsızlaştırılması için taktiksel bir saldırıya geçmiş bulunduğu, Türkiye'nin bu süreçte öne çıkmaya ya da rol almaya itildiği/ soyunduğu, Türkiye'nin bir dizi kentinde ve bölgesinde bir Kürt-Türk çatışması çıkmasının koşullarının her zamankinden daha fazla olduğubugünkü konjonktürde bu yaşamsal konunun yeniden gündeme getirilmesi ve tartışılmasının son derece büyük önem taşıdığını düşünüyorum.

NOTLAR

(1) Örneğin Abdullah Öcalan 1997 sonunda yayımlanan bir yazısında şöyle diyordu:

... Çoluk-çocuk demeden hiç de partimizin geleneğinde olmayan, hiçbir kararının olmadığı suçsuz bir yığın insanın öldürülmesi. Biz kaygılanmıştık önce, olmaz, kontrgerilla yapıyor dedik. Sonra bir baktık ki, bizim birlikler tarafından yapılmış, bunun manev sorumluluğunun altından kalkmak için büyük bir acı içindeydik. Düzeltmek için büyük bir çabaya girişmiştik, ama bu yöntem bırakılmadı. Kendilerine ekmek, su verenleri bile katletmişler. Hattı oldukça hizmete yatkın Jirki aşiretinden turalım -ki, en olumsuz aşiret-diğerlerine kadar sırf böyle beyim' demiş sana şunu getirmedi, ama şunu getirdim, sana şöyle yararlı olmadım ama böyle yararlı oldum.' Yani yararlılıkta bile insanların yarıştığı bir dönemi cezalandırmak için yeterli görüyorlar ve vuruyorlar. 12 yaşındaki çocukları kaçırıyorlar, hiçbir askerlik yasasında bu yoktur. Onları kaçıırken dalga dalga gelen üniversite gençliği başta olmak üzere birçok kişiyi metropol çocuğu' adı altında cezalandırıyorlar.

(...) Bu konuda sonuna kadar bir muğlaklık, at izinin it izine karıştığı bir durum var. (Ali Fırat,Özgür Halk, Aralık 1997, 20. Yıl...)

(2) TAK'nin Abdullah Öcalan'ı önder olarak sahiplenmesi, TAK açıklamalarının PKK'ninkine hemen hemen özdeş bir içerik ve üsluba sahip olması, bu açıklamaların PKK'ya yakın sitelerde ve medya organlarında yayınlanması, PKK'nın TAK eylemlerini eleştirmemesi ya da kınamaması vb. bu örgütün, PKK'nın bir özel birimi olduğunu düşündürüyor. Öte yandan PKK'nın eski yöneticilerinden Nizamettin Taş'ın 16 Mart 2006 tarih ve Kani Yılmaz ve Sabri Tori'nin Anısına başlıklı yazısında PKK'yi zorlayan eylemlerin TAK adına üslenilmesi gerektiğini, konseyde yer aldığı dönemde, yıllar önce birlikte kararlaştırmıştık demesi de durumun böyle olduğunu gösteriyor.

(3) Bu çağrının muhatabının sadece Kürt ulusal hareketi olamayacağı, Türkiye

devrimci hareketinin de bu alanda önemli sorumluluğu olduğu söylenebilir. Bu saptama soyut olarak doğrudur. Ancak, bugünkü somut koşullarda bu hareket çoktandır kendini edimsel olarak tasfiye etmiş ve marjinalleşmiştir dahası onun Kürt halkı ve ulusal hareketiyle dayanışma içinde olan bölümleri de PKK'nın kuyruğunda sürüklenmenin ve ona şakşakçılık etmenin ötesinde bir işlev görmemektedir.

9-10 Eylül 2011